

[Gert Petersen]

sagt om ØMU'en – Den Økonomiske og Monetære Union – men der er altså bare det, at hr. Hjortnæs anser denne Økonomiske og Monetære Union for at være noget fint noget, og derfor har han ikke været i stand til at opfatte det, når vi andre har sagt, at den og den militære dimension er hovedårsagen til, at vi går imod det projekt, der ligger her på bordet.

Sagen er, at som denne Økonomiske og Monetære Union er konstrueret, vil den, hvis den ellers kan komme til at fungere, hvad jeg har et lille håb om at den ikke kan, tvinge samtlige regeringer i området til at føre, hvad jeg dog ville kalde en – jeg håber, det vil være et rigtigt udtryk – antisocialdemokratisk økonomisk politik, og det er forbavsende for mig, at hr. Hjortnæs mener, at sådan noget er fint. Vist er man nødt til at have en konjunkturpolitik, men det er da et spørgsmål, hvad indhold der er i den, og her har vi en konjunkturpolitik, hvor det ligefrem bliver traktatligt fastlagt i vedtægterne for denne centralbank, ligesom det fremgår af de økonomiske optagelsesbetingelser for, at landene kan komme med, at der ikke må føres en politik, hvor jobskabelse gives førsteprioritet; det er alene prisstabilitet, der skal have førsteprioriteten, dvs. den politik, som den tyske Bundesbank har ført. Det er det ene.

Det andet er, at hr. Hjortnæs siger, at det, vi forlanger, er urealistisk. Han taler næsten som udenrigsministeren – lidt pænere vil jeg nok sige, udenrigsministeren bruger stærkere ord. Undskyld, men jeg mener helt bestemt, at England har sagt nej til den sociale dimension, og at de 11 andre derfor har måttet lave en protokol specielt om den. Hvorfor kunne Danmark så ikke sige nej til den militære dimension eller til ØMU'en, og så kunne de 11 andre lave en protokol om det? Hvorfor kan vi ikke gøre det samme som England? Hvorfor kan vi ikke være lige så principfaste? Er det virkelig urealistisk?

(Kort bemærkning).

Køpke Christensen (FP):

Jeg er ganske enig med hr. Duetoft. Jeg tror ikke, vi kommer til at opleve 1940-45-tiden igen, og det var heller ikke det, jeg var fremme med. Det, jeg sagde, var, at når der pålægges økonomiske og politiske spændetrøjer i en større sammenhæng inden for EF-området, vil der uundgåeligt på et eller andet tidspunkt væ-

re nationer, der vil ud af dette samarbejde, og det vil efter min opfattelse blive meget vanskeligt at befri sig for de spændetrøjer. Jeg sagde, at vi desværre rundt om i verden har set, at hvis man vil ud af en union, kan der opstå borgerkrige og uhyggelige tendenser, men diktatorer osv., som hr. Duetoft kom ind på, var absolut ikke det, jeg ville pointere.

Fremskridtspartiet siger heller ikke nej til EF. Vi ønsker at være med i EF, det indre marked starter som sagt i 1993, men vi ønsker at se, hvordan dette samarbejde vil gå. Derefter kan vi så vurdere, om vi skal gå videre. Man bør se tiden an, prøve det udvidede samarbejde et stykke tid og så tage stilling til, om vi skal køre videre ud ad den linje.

Jeg nævnte også kort og klart, at modstandsbevægelsen har opfordret til et nej til Unionen ud fra den betragtning, at vi ikke frivilligt skal afgive frihed. Det var det, jeg pointerede, og jeg vil ikke komme ind på noget af det andet. Jeg synes, det er uhyggelige tendenser, men ingen danskere tror, at den tid kommer igen. Med den oplysning, vi i dag har i samfundet og i EF som sådan, er det da ganske klart, at ingen af os ønsker det, og det får vi garanteret heller ikke.

Formanden:

Jeg har endnu to korte bemærkninger på listen, og dermed slutter de korte bemærkninger i denne omgang. Fru Pernille Frahm er den første og hr. Duetoft den anden og sidste.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Nu synes jeg, det er på tide, vi får slået en pæl igennem al den snak om, at de 11 andre EF-lande vil gå videre, hvis Danmark skulle vælge at stemme nej den 2. juni. Det er muligt, at udenrigsministeren har banket sine vælgere på plads, og det er muligt, at Socialdemokratiet har fået banket udenrigsministeren på plads i denne debat, så han ikke mere vover at komme herop og udtale sig, men udenrigsministeren kan i hvert fald ikke udføre det kunststykke at banke den svenske befolkning og befolkningen i de øvrige EF-lande på plads.

Se dog i øjnene, venner, at der er et flertal imod denne union i den svenske befolkning og en bred utilfredshed i resten af EF.